



## Wat zou Triest vandaag gedaan hebben?

■ Liesbeth De Baere

Een doordeweekse middag in oktober. 56 mensen kwamen eten in het sociaal eethuis van Huize Triest. Daarmee was het eethuis zoals gewoonlijk volzet. Zes mensen brachten de nacht door in het huis en in het gemeenschapshuis Tabor wonen 11 mensen. "Dagelijks moet ik mensen weigeren", zegt coördinator Werner Van de Weghe, "dat doe ik niet graag, maar het kan niet anders."

• **Sinds een jaar ben je coördinator van Huize Triest en het gemeenschapshuis Tabor, maar je kende dit huis al langer.**

"Ja, ik was al 18 jaar als vrijwilliger actief in Huize Triest, met Broeder Godfried Bekaert als de drijvende kracht. Ik ben fier nu zijn opvolger te mogen zijn. Ik heb godsdienstwetenschappen gestudeerd en gaf gedurende 10 jaar les op de Visitatie in Mariakerke, intussen ook een school van de Broeders van Liefde. Ik gaf het vak rooms-katholieke godsdienst, vooral in de derde graad van het beroepsonderwijs en was er pastoraal verantwoordelijke. Ik heb heel graag les gegeven aan jonge mensen uit het beroepsonderwijs. Ik voelde het als mijn roeping om juist deze jongeren nabij te zijn binnen het gewoon secundair onderwijs. Vanuit deze bewogenheid ben ik dan ingegaan op de vraag van de Congregatie om de stap te zetten naar Huize Triest."

• **Hoe ziet een dag er voor je uit?**

"Mijn dag begint vrij vroeg, omdat ik voor de opening van het eethuis de administratie en het werk voor Tabor al wil gedaan hebben. Vaak moet ik dan oplossingen zoeken voor de mensen die een nacht bij ons verbleven.

Het eethuis is elke dag open van 9 tot 15 uur. Om 9.30 u is er een gebedsmoment met de vrijwilligers en daarna breng ik een uur samen met hen door om te praten. Ik hoop dat ze zich daardoor betrokken voelen bij het geheel en niet enkel bezig zijn met hun taak. Tussen 11 en 14 uur is het erg druk in het sociaal eethuis, dan gaat mijn aandacht naar de mensen die bij ons te gast zijn.



Op drie namiddagen in de week zijn er activiteiten, voorbereid door vrijwilligers. Dan draaien ze een film, spelen ze gezelschapspelen of een kwis, organiseren ze een pannenkoeknamiddag of een verkoop van tweedehandskleding.

Op woensdagnamiddag wordt Huize Triest helemaal gepoetst, met hulp van de bewoners van Tabor. Ik vind het belangrijk dat het hier altijd netjes is, bij veel van onze mensen thuis is dat immers niet het geval.

Op vrijdag is er voedselbedeling, zodat de mensen het weekend kunnen overbruggen.

Tussendoor zijn er geregeld telefoons, wij willen zoveel mogelijk bereikbaar zijn.

Het gebeurt vaak dat de planning voor de dag helemaal in het honderd loopt door onverwachte gebeurtenissen, maar we zijn soepel genoeg om ons aan te passen. Die soepelheid is ook een belangrijke eigenschap voor de vrijwilligers en iedereen die in Huize Triest actief is. Tussen 17 uur en 20 uur is ons huis gesloten. Enkel het gemeenschapshuis Tabor is permanent open, hier wonen mensen. Tussen 20 uur en 21 uur kunnen mensen zich aandienen om bij ons de nacht door te brengen. Zij worden 's morgens gewekt om 8 uur en krijgen dan een ontbijt."

Werner (midden):  
"Op moreel en menselijk vlak is wat wij doen hier erg belangrijk, hoe bescheiden ook."

**• Zonder vrijwilligers kan Huize Triest niet bestaan.**

"Ja, de 33 vrijwilligers zijn levensbelangrijk voor Huize Triest. Onze vrijwilligers zijn 'schatten van mensen'! Het zijn meestal jonggepensioneerden en ook de 7 vaste bewoners van Tabor helpen mee.

We beperken de vrijwilligers uit de doelgroep omdat die zelf begeleiding nodig hebben, en daar hebben we het personeel niet voor.

Wij proberen er zoveel mogelijk echt voor de mensen te zijn, daarom koken we bijvoorbeeld ook niet zelf. De maaltijden voor het sociaal eethuis worden door het Guislainziekenhuis geleverd. Koken zou ons afleiden van de essentie: er zijn voor de mensen en naar hen luisteren. Tijd maken voor hen en samen familie vormen."

**• Waar halen jullie de middelen om dit huis open te houden?**

"We zijn een niet-gesubsidieerd project van de Broeders van Liefde. Een project in het hart van de congregatie. De broeders nemen dus het grootste deel voor hun rekening en we ontvangen ook giften. De bezoekers van het sociaal eethuis betalen hun maaltijd als ze kunnen. We willen niet zomaar alles gratis weggeven. Ook kledij kunnen ze kopen, aan heel kleine bedragen. Een nacht in Huize Triest en ontbijt kost 5 euro, maar voor velen is dat nog te veel. De vluchtelingen hebben helemaal niets, zij hoeven niet te betalen. We werken zonder subsidies en dat is goed, want dat betekent dat we vrij zijn. Aan subsidies is ook een erkenning gekoppeld en dan zouden we misschien maar met een bepaalde doelgroep mogen werken en andere mensen moeten weigeren. Wij moeten zelf kunnen blijven bepalen wie de armen van vandaag zijn en wie onze ondersteuning nodig heeft. We kiezen ervoor een huis met lage drempel te zijn. Daarom maken we geen dossiers op en houden we geen verplichte ondervragingen. Als we erkend en gesubsidieerd zouden zijn, zouden we niet meer op deze manier kunnen werken."

**• Je werkt al enkele jaren met kansarmen, zie je een evolutie?**

"In het begin zagen we in Huize Triest vooral de zogenaamde generatiearmen. Dat zijn mensen die bijna van vader op zoon in de armoede blijven en in een vicieuze cirkel zitten. Zij hebben vooral nood aan een echte thuis.

De voorbije jaren is het publiek verscheidener geworden. Er zijn meer 'nieuwe' armen bijgekomen. Mensen die het goed hadden, maar die door bepaalde levensomstandigheden zoals werkloosheid of echtscheiding alles zijn kwijtgeraakt. Ook een drugverslaving kan iemand in de armoede brengen. Eenmaal je de cirkel van de armoede binnen bent, is het erg moeilijk om hem weer te verlaten.

Ook de 'tweederangs Europeanen' zijn erbij gekomen. Dat zijn Europese vluchtelingen die in ons land niet meer illegaal zijn, maar totaal aan hun lot overgelaten zijn. Zij hebben door een Europese wet voor mei 2006 geen recht op hulp en mogen ook niet werken. Zij komen uit landen als Slowakije, Tsjechië, Polen, ... In Huize Triest is er plaats voor alle mensen zonder onderscheid."



**• Vluchtelingen vragen een specifieke opvang.**

"Ja, we werken hiervoor samen met de werkgroep vluchtelingen van een andere organisatie. Voor de juridische en medische ondersteuning van onze bewoners in Tabor doen wij een beroep op hen. We moeten hen vaak doorverwijzen naar verschillende diensten, dat brengt veel getelefoneer en geloop met zich mee. We proberen te helpen bij het vinden van huisvesting, we zoeken het huurgeld bijeen, gaan eventueel samen met hen op zoek naar werk. We brengen ook huisbezoeken, gaan mensen in het ziekenhuis bezoeken,...

Voor ik in Huize Triest werkte, hadden we privé ook al vluchtelingen geholpen. Vanuit een kleine entiteit als het gezin is dat wel moeilijk, je moet dit vanuit een organisatie proberen te doen.

Vluchtelingen zijn echt de armsten der armen vandaag. In de traditie van de Broeders van Liefde en van Triest zelf kies ik voor hen, kiezen wij als gezin voor hen. Wat zou Triest vandaag gedaan hebben?, is de vraag die ons kan leiden."

**• Hoe is de relatie tussen de Gentse kansarmen en de vluchtelingen?**

"Dat gaat heel goed. In vele initiatieven maakt men een onderscheid tussen kansarmen van bij ons en vluchtelingen. Ze hebben elk hun eigen organisaties. Wij hebben er voor gekozen om met beide doelgroepen te werken en dat lukt. We kregen wel reacties in de stijl van 'dat zal niet werken', 'er zal racisme zijn', maar dat valt erg mee. In kleine dingen zien we dat deze mensen voor elkaar open staan.

Zo was er een Gentenaar die met zijn eigen centen een pakje pampers had gekocht voor het vluchtelingengezin. De vrouw van het

**Huize Triest** is gelegen vlakbij het Guislainziekenhuis in Gent. Het is gegroeid uit de gemeenschap verbonden aan het Guislainziekenhuis. Dagelijks kwamen daklozen en armen aan de deur van de gemeenschap kloppen, om geld en eten te vragen. Maar misschien zochten ze iets meer? Een stoel om even op te rusten, een tafel om de voeten onder te schuiven, iemand die tijd maakt om naar hen te luisteren. Broeder Godfried Bekaert en broeder Claret Lippens waren getroffen door deze nieuwe noden en richtten vanuit de congregatie Huize Triest op. Het huis opende officieel zijn deuren in september 1986. Het gemeenschapshuis Tabor werd op 18 december 2004 geopend.

Huize Triest bestaat uit:

- een sociaal eethuis voor 56 mensen (9u tot 15u)
- een ontmoetingsruimte voor namiddagactiviteiten (14u tot 17u)
- gemeenschapshuis Tabor: opvang voor vluchtelingen, met plaats voor 10 personen.

Sommige mensen verblijven er langere tijd, anderen van twee weken tot een maand. - vier kamers en een sluis voor nachtopvang (20u tot 8u). Open van maandagnacht tot donderdagnacht.

Sinds januari 2005 overnachtten al 34 personen voor 1 of meerdere nachten in Tabor. De nachtopvang in Huize Triest is altijd volzet. Voor het geheel zijn er 2 betaalde krachten, de coördinator en een conciërge, en meer dan 30 vrijwilligers.

#### Doelen:

1. met alle bezoekers en gasten, met medewerkers en sympathisanten een authentieke leef- en werkgemeenschap uitbouwen. Een echte thuis zijn voor wie er geen heeft.
2. ruimte creëren tot vrijwillig engagement en de verpletterende kracht van de uitsluiting van de arbeidsmarkt trotseren door de mensen en vrijwilligers te laten participeren binnen Huize Triest.

3. mensen op eigen benen leren te staan.
4. de kinderen uit kansarme gezinnen mee begeleiden in hun opvoeding.
5. vluchtelingen integreren binnen de wereld van de kansarmen.
6. jongeren uit de eerste wereld in contact brengen met onze mensen uit de vierde wereld.

#### Wil je helpen?

- \* Wens je Huize Triest financieel te steunen, stort dan een gift op rekeningnummer 440-0340021-11 (met fiscaal attest), vzw Projectenfonds, Stropstraat 119, 9000 Gent met vermelding "Huize Triest" of op rekeningnummer 445-3546791-50 (zonder fiscaal attest).
- \* Je kan ook helpen met het schenken van... kleding, voeding, huishoudmateriaal, keukenmateriaal, onderhoudsproducten en reinigingsproducten.
- \* Enthousiaste vrijwillig(st)ers die zich een aantal uren per week kunnen vrijmaken, zijn ook welkom.

vluchtelingengezin bakte al eens koekjes voor iedereen, die warm onthaald werden. Hier werken we concreet aan racismebestrijding en dit aan de basis. Ook met de buurt zijn er nooit problemen geweest. In het begin dacht men wel dat er herrie zou zijn, maar dat hebben we nog niet meegemaakt. Na 18 jaar is de buurt het gewoon dat Huize Triest hier is."

#### • Wat is moeilijk of frustrerend?

"Mensen weigeren is moeilijk. De capaciteit van het eethuis bedraagt 56. We moeten altijd mensen teleurstellen, want we zetten geen stoelen bij. Vol is vol. We blijven waken over het kleinschalige familiale karakter van onze thuis in Huize Triest.

Ook voor Tabor moet ik tientallen mensen weigeren, Tabor heeft maar 10 plaatsen. Dan ervaar ik de grenzen van ons project en besef ik dat we echt kleinschalig werken. Daar moet ik me bij neerleggen. Ik vind het ook moeilijk om te bemiddelen tussen mensen. Er wordt wel wat gekibbeld tussen de bezoekers over kleine zaken, maar je moet toch tussenbeide komen. Als iemand ruzie maakt over een plaats aan tafel, is de verleiding wel eens groot om die man of vrouw op straat te zetten, maar dat doe ik niet. We moeten voor ogen houden dat we er net voor de moeilijkste mensen zijn."

#### • Wat is mooi?

"De dagelijkse verrijzenisverhalen doen veel deugd. Je ziet mensen hier echt weer als mens buitengaan. Soms komen vluchtelingen hier totaal uitgehongerd, ongewassen, verwilderd toe. Stilaan zie je ze dan bekomen en een stukje van hun waardigheid terugvinden.

De dagelijkse dank u's van de mensen zijn ook mooi. Als ze je hun dankbaarheid uitdrukken omdat ze hier

thuis mogen zijn. Ik ben blij te zien hoe mijn kinderen dit alles als vanzelfsprekend ervaren. Ze zijn nu 7, 4 en 2 jaar en kennen Huize Triest en de broedergemeenschap in Maria-Aalter goed. Zij zijn vertrouwd met kansarmen en vluchtelingen en ook met de Broeders van Liefde. Het doet me deugd als Arthur vraagt: "Papa, wanneer gaan de Tabor-kinderen nog eens mee naar zee?"

#### • Is het niet allemaal slechts een druppel op een hete plaat?

"Druppels zijn van kapitaal belang. Op moreel en menselijk vlak is wat wij hier doen erg belangrijk, hoe bescheiden ook. Als we 1 familie in Tabor hebben opgevangen, is hopelijk de verdere generatie gered. We kunnen nu eenmaal niet alle armen, niet alle vluchtelingen helpen."

#### • Je bent ook Aangesloten Lid, wat betekent dat?

"Ik ben aangesloten lid en mijn echtgenote Ruth Rogiers ook. Zij geeft nog steeds godsdienstles, in het stadsonderwijs in Gent.

Voor iemand met een gezin is deze job niet zo evident, maar omdat we beiden aangesloten lid zijn is de keuze voor dit engagement vanzelfsprekender. We hebben ons aangesloten bij de gemeenschap van het noviciaat in Sint-Maria-Aalter. Regelmatig trekken we daar met ons gezin in het weekend naartoe, om het leven met de broeders en de novicen te delen. Ik ben dus echtgenoot, vader van Arthur, Jakob en Marthe, coördinator van Huize Triest en ook aangesloten lid bij de congregatie van de Broeders van Liefde. De volgorde is van geen belang, want het is mijn roeping om ze alle vier goed te doen." ■

<http://users.pandora.be/huizetriest>

*Huize Triest  
Gezondheidstraat 2  
9000 Gent  
tel. 0473 75 67 04  
huize.triest@fracarita.org*

*Aangesloten leden zijn leden van de congregatie van de Broeders van Liefde, maar geen religieuzen. Het zijn mensen die vanuit hun eigen levensstatus willen aansluiten bij de Broeders van Liefde. Sommigen van hen zijn concreet aangesloten bij een bepaalde kloostergemeenschap. Aangesloten leden leggen na een voorbereidingstijd de belofte af om in hun leven en in hun werken te delen in de spiritualiteit van de Broeders van Liefde. Zij komen regelmatig samen.*